

nebo stížností obrátiti se na soud a, poněvadž toto všeobecně poskytnuté právo stížností není nižádnou podmínkou vázáno, nelze ani tomu, kdož s usnesením souhlasil, odpírati právo ku stížnosti a ji proto za nepřipustnou prohlásiti. Vždyť nelze pokládati za vyloučeno, že souhlas stěžovatelův má svůj původ ve vadách řízení, jež usnesení dotyčnému předcházelo. Tak tomu jest i v případě, o němž tuto jde. Z pozůstalostních spisů po Janu F. vychází na jevo, že prvý soud nedbal předpisů nesporného řízení vůbec a pozůstalostního řízení zvláště. Povinností soudu pozůstalostního bylo, by ve smyslu dotyčných předpisů, směřujících k ochraně soukromých práv účastníků proti možné budoucí újmě vedl z moci úřední jednání takovým způsobem, by skutkový podklad jeho opatření byl objasněn co nejúplněji a nejbezpečněji. Dle spisů prvý soud na základě úmrtního zápisu zahájil sice řízení pozůstalostní, nařídív rok ku projednání pozůstalosti, ale místo dalšího postupu, předepsaného § 75, pokud se týče 116 nesp. říz. byl se sestrou zůstavitelovou Marií N., a se Štěpánkou M., věřitelkou prý zůstavitele, aniž by bylo bývalo zjištěno, zda byla Marie N. jako sestra zůstavitele poučena o svém právu dědickém a zda se tohoto práva vzdala, sepsán stav jmění a byla předlužená pozůstalost za souhlasu Marie N. odevzdána na místě zaplacení zmíněné věřitelce zůstavitelově. Poněvadž, jak shora uvedeno, byl rok ku projednání pozůstalosti ve smyslu § 75 nesp. říz. již ustanoven, čímž prvý soud dal na srozuměnou, že nepovažuje pozůstalost za tak nepatrnou, aby mohlo býti jednáno dle § 73 pokud se týče 52 nesp. říz., bylo povinností jeho, by při dalším jednání dbal ustanovení § 116 nesp. říz. a, vyšetře ve smyslu § 2 čís. 5 veškeré okolnosti z moci úřední, teprve pak po případě přikročil k odevzdání pozůstalosti na místě zaplacení, až by bylo zjištěno, že dědička zůstavitelova se svého práva dědického vzdala. Porušením zmíněných předpisů nesporného řízení pozbyl domnělý souhlas daný Marií N. se způsobem odevzdání pozůstalosti po jejím bratru veškerého právního významu a jest proto usnesení rekursního soudu neodůvodněno. Vzhledem k tomu, že soud druhé stolice o stížnosti věcně nerozhodl, mělo by se zrušením jeho usnesení jemu vlastně býti nařízeno, by stížnost Marie N. věcně vyřídil, ale poněvadž ze spisů vyplývá, že usnesení prvního soudu a řízení mu předcházející trpí zmatečností, které by musely býti dle shora uvedených vývodů rekursním soudem zrušeny, bylo zrušení to dle obdoby § 510 c. ř. s. zároveň vysloveno a věc byla odkázána na soud prvý, by, řídě se pokyny mu v tomto rozhodnutí danými, dále jednal.

Čís. 345.

Není třeba, by ten který odvolací důvod byl výslovně označen a pojmenován. Stačí, bylo-li na důvod ten v odvolacím spisu zřejmě poukázáno. Pojem a význam odvolacího důvodu.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1919, R II 179/19.)

Usnesení odvolacího soudu, jímž odmítl odvolání pro formelní poklesky, ne j v y š š í s o u d k odvolatelu rekursu zrušil a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání dále po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Odvolací soud odmítl (v usnesení nesprávně uvedeno »zamítá«) odvolání žalobcovo z důvodu, že prý odvolatel v odvolání proti předpisu § 467 c. ř. s. neuplatňuje žádného odvolacího důvodu a také odvolání neobsahuje prý prohlášení, pokud rozsudek běže v odpor. Než neprávem. Vzhledem ke zvláštní povaze odvolání dle platného civilního řádu soudního, předpisuje zákon pro odvolací spis určité náležitosti, mezi něž náleží i stručné označení odvolacího důvodu. Co může býti důvodem odvolacím, zákon — vyjímajíc věci bagatelní (§ 501 c. ř. s.) — neuvádí, aniž pojem tento blíže vymezuje. Odvolání jest projevem nespokojenosti s výrokem rozsudku, dle odvolatelova názoru pochybeného. Odvolatel domáhá se nápravy na soudě vyšším a musí býti přirozeně jeho snahou, by svůj názor o vadnosti rozsudku vštěpil i soudu odvolacímu. Aby se tak stalo, musí odvolatel vyložit, co považuje za vlastní příčinu vadnosti rozsudku, a tyto odvolatelem vyložené příčiny jeho nespokojenosti s rozsudkem v odpor bráným jsou důvodem odvolacím v technickém smyslu. Odvolací důvod má však nejen za účel, opodstatniti odvolatelem tvrzenou vadnost rozsudku vůbec, nýbrž i býti počtkem pro důsledky, jež soud odvolací z této vadnosti má vyvoditi. Soud odvolací nepřezkoumává rozsudek prvního soudu se všech vůbec i v konkrétním případě snad možných hledisek, nýbrž jen s těch, jež odvolatel sám označil ve svých důvodech odvolacích. Jest tedy důvod odvolací podstatným kusem spisu odvolacího, jímž se určuje směr přezkoumné činnosti soudu odvolacího; nedostatek v projevu této vůle jest vadou, jež má za následek odmítnutí odvolání bez dalšího jeho zkoumání (§§ 471 čís. 3 a 474 odst. 2 c. ř. s.). Vyžaduje se tedy i u důvodů odvolacích určitost, než podle § 471, čís. 3 c. ř. s. není právě třeba výslovného označení každého jednotlivého důvodu odvolacího, stačí — ale s druhé strany jest také nezbytno —, by bylo aspoň na každý jednotlivý odvolací důvod z řetelně ve spisu odvolacím poukázáno. Tomu je tak tehdy, když soud odvolací bezpečně a snadno z obsahu spisu odvolacího sezná, jaký to důvod odvolací odvolatel na myslí má, byť jej výslovně nepojmenoval. Předpisem § 471 čís. 3 dochází vysvětlení ustanovení § 467 čís. 3 o obsahu spisu odvolacího. V tomto případě uvádí odvolání již v první větě odvolacího spisu, že odporuje rozsudku prvního stolice jako rozsudku pro zmeškání dle § 396 c. ř. s. a to proto, že se v tomto případě o zmeškání v tomto smyslu nejedná. Tím jest zřejmě a jasně poukázáno k tomu, že odvolatel uplatňuje odvolací důvod § 471 čís. 4 c. ř. s., a poukaz ten jest tím zřetelnější, poněvadž znění dotyčné věty se doslovně shoduje s textem § 471 čís. 4 c. ř. s. Tím jest požadavku § 467 čís. 3, pokud se týče § 471 čís. 3 c. ř. s. plně vyhověno, zvláště když i ostatní vývody odvolacího spisu jsou právníckým odůvodněním, jimiž se doličuje správnost věty shora uvedené, odvolatelem v čelo odvolacího spisu postavené. Také druhý zamítací důvod nelze shledati oprávněným; odvolání navrhuje zrušení rozsudku v odpor vzatého, z čehož, poněvadž odvolatel v odvolací spis nějakého omezení na určitou část rozsudku výslovně nepojal, nutně souditi ješt, že rozsudek se běže v odpor v celém svém rozsahu. Jest tedy výklad, jaký v tomto případě odvolací soud v usnesení v odpor vzatém dává ustanovení § 467 čís. 3 c. ř. s. právně mylný a bylo proto uznati, jak shora uvedeno.